

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 97/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, adresa na doručovanie Brezová 10, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 268/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 268/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je účastníkom konania na strane žalovaného, predmetom ktorého bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku. Podľa sťažovateľky okresný súd v predmetnom konaní ani po štyroch rokoch právoplatne nerozhodol, v čom vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

3. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, okresnému súdu prikáže konať bez zbytočných prietáhov a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

10. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy

netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

11. Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok s'ťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorým bolo podľa nej porušené označené základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru.

12. V rámci zabezpečovania podkladov na predbežné prerokovanie predmetnej veci ústavný súd na okresnom súde zistil, že okresný súd vo veci samej už rozhodol rozsudkom z 31. októbra 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. novembra 2014, čím sa konanie pred okresným súdom právoplatne skončilo.

13. Pri posudzovaní predmetnej veci sa ústavný súd osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti s'ťažnosti, keďže pri s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy berie do úvahy, že odmietnuť s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť vzniku zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03), argumenty v s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase podania s'ťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03), resp. že na základe skutočností uvedených v s'ťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 131/03).

14. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie na okresnom súde trvalo od 17. októbra 2013, keď bola okresnému súdu doručená žaloba, do 22. novembra 2014, keď jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Konanie na okresnom súde trvalo iba niečo vyše 13 mesiacov, čo je ešte z ústavného hľadiska akceptovateľné, a postup okresného súdu nesignalizuje reálnu možnosť existencie zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní,

ak navyše napadnuté konanie je už aj právoplatne skončené, čiže stav právnej neistoty sťažovateľky bol už odstránený.

15. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto už nepovažoval za potrebné a dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

16. V neposlednom rade ústavný súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

„*Plnomocenstvo*“ z 27. januára 2017 doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou však vykazovalo vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, v dôsledku čoho z neho nebolo možné verifikovať, či sa týka, resp. netýka posudzovanej veci. Uvedené nadobúda zvýšený význam najmä vtedy, ak sťažovateľka disponuje pred ústavným súdom viac ako 260 podaniami (návrhmi). Navyše, uvedená vada nadobúda na význame o to viac, že v danom prípade sťažovateľka označila ako porušovateľa najprv Okresný súd Bratislava I a až následne v doplnení sťažnosti z toho istého dňa (30. januára 2017) označila za porušovateľa Okresný súd Prešov.

17. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010,

III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keby neodmietol podanú sťažnosť sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (pozri výrok), bolo by ju potrebné odmietnuť z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažnosť vykazuje z už uvedených dôvodov taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, ktorý by taktiež mal za následok jej odmietnutie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2017